

ΘΕΑΝΩ ΑΚΡΙΒΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΑΓΙΔΑ

2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Τα Πρόσωπα

Μαριάνθη (φωτογράφος, ετών 18)

Ηλίας (έμπορος υφασμάτων, ετών 18)

Αρετή (μητέρα της Μαριάνθης, ετών 50)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η φωτογραφική μηχανή στέκει ακίνητη πάνω στο τραπέζι. Η Μαριάνθη πληγώνει τον Ηλία. Αναφέρεται σε κάτι παλιές ιστορίες. Όταν κυνήγησαν τον πατέρα του πίσω από τις μάντρες. Θέλει να τον φωτογραφίσει. Με όλη την έξαψή του. Θέλει να τον κάνει το μοντέλο της. Εκείνος της λέει πως νοιώθει υπερήφανος και πως δεν τον νοιάζει. Μα δεν πρόκειται ποτέ να περάσει στην σχολή φωτογραφίας. Αν δεν σέβεται τους άλλους. Πρέπει να ξεχάσει τις ενοχές της για την χρεωκοπία της οικογένειάς της. Να! Και κείνος με το μαγαζί του κάνει όνειρα γεμάτα φως. Πρέπει και κείνη να δεχτεί το φως μέσα της. Μια ζεστή ηλιαχτίδα πέφτει από το παράθυρο και τους τυλίγει. Βρίσκονται τώρα τόσο κοντά. Οι εχθροπραξίες έχουν τελειώσει. Το φως τους έχει μαλακώσει. Αγκαλιάζονται και φιλιούνται ηδονικά. Το φως τους τυλίγει από μακριά. Πίνουν, διασκεδάζουν και φωτογραφίζονται. Η μητέρα της Μαριάνθης μπαίνει γεμάτη αναβρασμό. Στέκει σαν φύλακας της Μαριάνθης. Με την ψυχρή και οργισμένη στάση της εκθέτει τον Ηλία. Οι δύο νέοι τσακώνονται και ο Ηλίας φεύγει. Η Μαριάνθη κοιτάει από το παράθυρο το πάρκο. Συντροφιάς από αγάλματα στα πόδια της. Τη στενεύουν. Σαν χώρισμα από τον κόσμο απλώνεται το σεντόνι. Εκεί που τον φωτογράφιζε. Εκείνος έφυγε. Αναδύεται λάσπη και μπόχα. Τι χωρισμός! Έμεινε μόνο πύον και ενοχές εντός της. Νοιώθει ένοχη για την μοίρα της. Βλέπει ένα όνειρο. Το ποτάμι τα πήρε όλα και τα κύλησε σε μια άβυσσο. Εκεί που κουβαλούσε ο Ηλίας τα εμπορεύματα του. Αυτός της απλώνει τα χέρια του γεμάτα πόθο. Εκείνη βγάζει μια απόκοσμη στριγκλιά. Το νερό καλύπτει το κορμί του. Μένουν τα δάκρυα τους. Καθώς κρυφομιλούν. Ένα λουλούδι την τυλίγει. Την πνίγει. Την στραγγίζει. Και την οδηγεί στον πάτο. Το όνειρο επαληθεύεται διαφορετικά. Ο Ηλίας πνίγεται στο ποτάμι. Εκεί που κουβαλούσε τα εμπορεύματά του. Μετά τον χαμό του η Μαριάνθη τα βάζει με την Αρετή. Της λέει πως δεν την άφησε να ζήσει την κόλαση και το πόθο που βράζει εντός της. Μα τώρα θα το κάνει. Γιατί έτσι μπορεί να κάνει ένα βήμα μπροστά. Η Αρετή κλαίει μαζί της.

Ένα δωμάτιο πολυκατοικίας. Η οροφή και οι τοίχοι μοιάζουν από φθαρμένο γύψο. Ο Ηλίας κάθεται μετέωρος στον καναπέ. Γελάει, πίνει τζίν και σκεπάζεται με ένα λευκό σεντόνι. Η Μαριάνθη βάζει το σεντόνι για ντεκόρ και τον φωτογραφίζει. Στέκεται στο χρωματιστό παράθυρο, που είναι γεμάτο φως. Το εσωτερικό του δωματίου είναι σκοτεινό και γυμνό. Ένας παλιός καναπές με κεντήματα. Ένα βαρύ μπρούτζινο τραπέζι. Πάνω στο τραπέζι, κάτι μικρές μαριονέτες και διάφορα ποτά.

Ηλίας: Δεν είναι δικό μου θέμα. Για να το ανιχνεύσω. Ούτε να σε συμβουλευσω. (παύση). Όλη αυτή η προβολή του εαυτού σου. Οι φωτογραφήσεις.

Μαριάνθη: Μου αρέσει που σιάλωσα πάνω σου. Είναι κακό;

Ηλίας: Σκίστηκε το πουκάμισό σου. Και τα χείλη σου μάτωσαν.

Μαριάνθη: Το χειρότερο δεν είναι αυτό. Νόμισα πώς τα είδα όλα στο όνειρό μου. Στη διάρκεια του σεξ ένοιωσα σαν υδρόβιο φυτό.

Ηλίας: Όμως τώρα. Που είμαστε εδώ. Καταλαβαίνεις.

Μαριάνθη: Τι;

Ηλίας: Τι άνθρωπος είμαι. (παύση). Νοιώθεις ωραία μαζί μου.

Μαριάνθη: Χθες με το φεγγάρι. Τους ίσκιους. Που σε φωτογράφισα. Με βοήθησε να σε γνωρίσω. Για μένα ήταν μόνο μια παρόρμηση.

Ηλίας: Βγήκες σαν μαγεμένη στο πάρκο. Άναψε στην φαντασία μου...

Μαριάνθη: (τον φωτογραφίζει) Να γίνεις το μοντέλο μου!

Ηλίας: (σκύβει πάνω από την φωτογραφία) Εγώ μοντέλο! Αν ξεφύγεις από την εικόνα του εαυτού σου. Αυτό είναι προβολή. (παύση). Τι παρόρμηση; Οι παρορμήσεις μας πάγωσαν στο ακίνητο ερημικό τοπίο. Το μοντέλο σου ξεπάγιασε. Με έβγαλες αρματωμένο. Το κορμί μου μοιάζει να έχει συρματοπλέγματα.

Μαριάνθη: Η μαμά μου είπε πως είναι η δύναμη μου. Να χρησιμοποιώ τη δύναμή μου.

Ηλίας: Μοιάζει με σκοτεινή ρουφήχτρα. Ή με παγίδα. Να τη βράσω την δύναμή σου. Και την προβολή σου στον κόσμο. (παύση). Το μόνο που σου

χρειάζεται είναι να βγεις στο φως. Αλλιώς δεν θα σε πάρουν στη σχολή φωτογραφίας.

Μαριάνθη: Είναι εξοντωτικό να καις τις αναμνήσεις σου.

Ηλίας: Εγώ όλο φουντώνω μαζί σου. Εμένα μ' αρέσει το προχώρημα σε μια σχέση. Είμαι αρκετά ιδιοτελής;

Μαριάνθη: Δεν είναι αρκετό για να με κερδίσεις.

Ηλίας: Το χιόνι έξω. (παύση). Μοιάζει μ' ανθρώπινη κραυγή. Που πέφτει στην σιωπή. Οι αναμνήσεις είναι ζωντανές. Μη με βάζεις να θυμηθώ. Ούτε το χθες ακόμη. Η παγίδα σου είναι ζωντανή. Βγάζει ανθρώπινες φωνούλες. Ζητά βοήθεια. Και ύστερα σαν πουλάκι με κλείνεις στον φακό. Τι ζητάς; Τι μου θυμίζεις; Παράτα με Μαριάνθη.

Μαριάνθη: Θα μπορούσες να είσαι πιο τρυφερός μαζί μου. Όμως εσύ δεν ήσουν όλη τη νύχτα. Σου είπα να μείνουμε στο πάρκο. Να γνωριστούμε εκεί. Ίσως οι φωτογραφίες μου κάποτε... Μα εσύ, ναι, το πιστεύεις. Πως δεν παίρνω στα σοβαρά την ζωή μου.

Ηλίας: Ξεμακραίνουμε από την αλήθεια. Και ο πάγος δεν θα σπάσει ποτέ. (γεμίζει το ποτήρι της). Πιες θα σε ησυχάσει.

Μαριάνθη: Μοιάζει με χορό. Ή με παρακολούθηση. Πρώτα το πάρκο. Ύστερα ο ανήφορος. Και μετά το στενό με τις μάντρες. Να με πας μες τα σίδερα και τις λαστιχένιες ρόδες. Για να με φιλήσεις.

Ηλίας: Εκεί στο χαντάκι χτύπησαν τον πατέρα μου. Κυκλωτικός χορός. Τι παριστάνω, ε; (παύση). Για να σπάσει ο πάγος.

Μαριάνθη: (πίνει) Στην υγεία σου μικρή τυχερή ηλιαχτίδα. (παύση). Ελπίζω να μη βγάλεις αγκαθωτές ακτίδες και εσύ.

Ηλίας: Τα λόγια του πατέρα ακούγονταν σαν σε γραμμόφωνο. Πρώτη φορά είχε σβήσει και ο ήχος της θάλασσας. Εκείνος αγανάκτησε να φωνάζει χτυπημένος. Νόμισα πως η άμμος έφτανε ως εδώ. Μαζί με τα αυτοκίνητα, τις φωνές, τους δρόμους ως την παραλία. Ένας γυάλινος ήλιος είχε καρφωθεί στην

καρδιά μου. Ο βοηθός μου! Να χτίσω το καινούργιο μας σπίτι. Να το πελεκήσω πάνω στην άμμο. Με μόνο μου θεό, τον απέραντο γαλάζιο ουρανό.

Μαριάνθη: Περιμένεις την αντίδραση του πατέρα σου. Αν έχανε έδαφος, θα έμενε για πάντα εκεί. Στις γκρεμισμένες μάντρες. (παύση). Μα εκείνος σε ονόμασε ηλιαχτίδα.

Ηλίας: Φύτρωσε ένα δέντρο εκεί στις μάντρες. Ο πατέρας ήταν θεοσεβούμενος. Ήθελε να το ποτίσει. Μα τον πρόλαβε η ειδική. Έκαψε τις μέρες στο ημερολόγιο. Ένας σάπιος θεός απλώθηκε στο σπίτι. Έπρεπε να τον προσκυνήσουμε. Ο πατέρας έκανε σαν τρελός, ύστερα από τον ξυλοδαρμό του.

Μαριάνθη: Η πραγματικότητα κατάπινε τον πατέρα σου.

Ηλίας: Θα άφηνε τυφλό και εμένα και την μητέρα. Εγώ όμως έκοψα το δέντρο. Ο πατέρας βασανίζεται ακόμα. Μα το δέχτηκε. Η μητέρα ησύχασε. Μπόρεσε και βρήκε κάτι οικονομίες. Έτσι φτιάξαμε το μαγαζί με τα υφάσματα.

Μαριάνθη: Και πάει καλά το μαγαζί;

Ηλίας: Πολύ καλά (παύση). Και αυτή είναι η μόνη μου ανταμοιβή. Για τα δυστυχημένα εκείνα χρόνια. Από τότε με λένε ηλιαχτίδα. Ιδιότητα μου είναι να σπάω τον πάγο. (της γεμίζει το ποτήρι). Πιες μαζί μου κάτι, Μαριάνθη.

Μαριάνθη: Πες μου πώς άντεξες τον χρόνο της καταστροφής;

Ηλίας: Αν μπορούσα να γυρίσω πίσω. Είναι γυμνή μεταβίβαση ονείρων. Αυτό που ζω. (παύση). Μα η έπαρσή μου, η υπερηφάνεια μου. Δεν μ' αφήνει να λευτερωθώ.

Μαριάνθη: Η δυστυχία είναι μια δυνατότητα. Μας φέρνει πιο κοντά. (με θυμό). Η μάνα σου κατάφερε να φτιάξει το μαγαζί. Δεν είναι αυτό μια πράξη αγάπης;

Ηλίας: Πες μου τι φταίει για κείνο το γκρεμισμένο δέντρο της καταστροφής; Το κάστρο της παιδικής ηλικίας μου. Είναι εκεί μέσα κλεισμένο. Ζητά τη φυγή. Το όνειρο της ελευθερίας. Ύστερα όταν σιέφτομαι τα σπασμένα κομμένα φύλλα. Τον πεσμένο κορμό έξω από το σπίτι.

Μαριάνθη: Και εγώ αισθάνομαι καμιά φορά. Σαν να βλέπω τον κόσμο από παρατηρητήριο. Τα αντικείμενα διαστέλλονται. Γίνονται τεράστια. Από τότε που ήμουν παιδί. Όμως τώρα...

Ηλίας: όμως τώρα για μένα δεν υπάρχουν. Ούτε λίγο σαπουνί να πλύνω τα χέρια μου. Μόνο αυτό το μπουκάλι το τζιν και ο φακός σου. Τίποτα περισσότερο.

Μαριάνθη: Φοβάσαι τον θάνατο;

Ηλίας: Η προσπάθεια μας να επικρατήσουμε είναι εγκλεισμός θανάτου.

Μαριάνθη: Όταν προσπαθείς να επεκταθείς μεσολαβεί πάντα κάτι. Ο χρόνος στο ρολόι. Όταν κυλάει δίχως σκοπό.

Ηλίας: Τρέχω συνέχεια. Πριν κοπούν τα φτερά μου. (Παύση). Πιστεύεις πως δεν υπάρχει αντίκρισμα; Τότε γιατί έτρεξες στο πάρκο; Θέλω να πω σε κάτι πιστεύεις.

Μαριάνθη: Βρήκα το μοντέλο μου. Νομίζω όχι τυχαία. Δεν είναι ο φόβος του θανάτου. (με δάκρυα). Είναι η οργή μέσα μου... που με κινεί... κάθε φορά ακόμη πιο λίγο. (παύση). Βυζαίνουμε μια στάλα ευτυχία. Όμως το οικοδόμημα. Μένει βαθιά κλεισμένο εκεί μέσα. Φάγαμε όλο το κρύο το παρκάκι. Και τώρα ο φόβος. Γιατί πρέπει να φοβόμαστε την μαμά σου; (παύση). Δηλαδή κυρίως εσύ. Έχεις συνέχεια αλλού τον νου σου. Στο κουδούνι. Στον δρόμο. Στο αύριο.

Μαριάνθη: Ήπιες πολύ. Φαντάζεσαι τέρατα. Όμως εδώ μέσα.

Ηλίας: Τώρα δεν είναι ούτε νωρίς, ούτε αργά. Τώρα είναι μόνο η κατάλληλη ώρα. (τσουγκρίζει το ποτήρι του). Η επικράτηση του πόνου μας αποξενώνει. Γρήγορα όλα συνηθίζονται. Σε λίγο δεν θα φοβάσαι πια. Ύστερα πρέπει να σε δεχτούν στην σχολή φωτογραφίας.

Μαριάνθη: (τον φωτογραφίζει) Δεν το μπορώ. Να τρέμουν τα χείλη μου από την δίψα. Η ψυχή μου κλείστηκε. Στα δέντρα του πάρκου.

Ηλίας: Η ψυχή σου τρέχει στα διψασμένα δέντρα. Ακόμα στο όνειρο σου.

Μαριάνθη: προσπαθώ να κεντράρω. Το κορμί σου μου φαίνεται σαν κέντημα. Υστερώ από τις αποκαλύψεις σου. Με θυμώνεις. Με βουρλίζεις, Ηλία.

Ηλίας: (λυπημένα) Εγώ που στέκομαι εδώ. Σαν το αληθινό σου μοντέλο. Ξέρεις πολλούς που θα το κάνουν αυτό. Πραγματικά.

Μαριάνθη: (γελάει) Σκέφτομαι κάτι. Πως φωτογραφίζω μια ηλιαχτίδα πνιγμένη στο τζίν.

Ηλίας: Κέντραρε επιτέλους! Έχω πάρει τόσες πόζες. Φαντασιόπληκτη. Τα ίδια έκανες και στο πάγκο.

Μαριάνθη: (σφίγγει την γροθιά της, ύστερα του δείχνει τις φωτογραφίες). Κοίτα εδώ. Είναι λουσμένες στο φως. Όχι όπως οι άλλες.

Ηλίας: Αυτή που κοιτάζω στον δρόμο, θα την κρατήσω εγώ. Τις άλλες κράτησε τες για τις εξετάσεις σου. Ξέρεις έχεις πραγματικό ταλέντο. Θα σε δεχτούν σίγουρα στην σχολή φωτογραφίας.

Μαριάνθη: Γιατί με κοιτάς στα μάτια;

Ηλίας: Αν με προδώσει μόνο ο εαυτός μου. Οι επιθυμίες μου θα πάνε χαμένες. Πεθαμένες.

Μαριάνθη: Φορτίζω με ρεύμα ένα στεγνό ωκεανό. Όπως με κοιτάς στεγνός. Και σε φαντάζομαι πάλι.

Ηλίας: Είμαι προσηλωμένος στους στόχους μας. Ύστερα από τη φωτογράφιση. (παύση). Μη προβάλεις αντίσταση. Το ξέρω πως σου αρέσει. Και εγώ θα σε αφήσω να διαβάσεις τις επιθυμίες μου.

Μαριάνθη: Δώσε λίγα χρήματα και ζήσε. Έτσι απλά. Λέει η μαμά. Μην εξαρτάσαι από τις επιθυμίες των άλλων.

Ηλίας: Όμως τώρα. Η επιθυμία έγινε βουνό. Και δεν παίρνει κανέναν συμβιβασμό. (κάνει πως τη φιλάει).

Μαριάνθη: Η μαμά μου είπε πως ο ήλιος...

Ηλίας: Ο ήλιος, ναι.

Μαριάνθη: Είναι ένα φαινόμενο, που κρατάει λίγο. Πίσω του αφήνει παγερότητα. Τότε ανακαλύπτουμε τους ανθρώπους. Τότε μπορώ να κοιτάζω κάποιον στα μάτια. Μα εσύ...

Ηλίας: Κοίτα! Το χιόνι σταμάτησε. Θαύμα. Μπορούμε τώρα να πούμε πως η μαμά σου φοβάται την χρεωκοπία σας. Σε θρέφει με επιστολές και χαρτιά. Σε κοιμίζει με τη μόνη περιουσία που σας απέμεινε. Σε ταΐζει και σε παχαίνει. Όπως ταΐζουμε τους κύκνους, στις μάντρες του πάρκου. Μα κάποτε θα ξεφύγεις στο δικό μας θαύμα. Επειδή σ' αρέσει Μαριάνθη. Επειδή το ξέρω πως μ' έχεις αγαπήσει λίγο.

Μαριάνθη: Πιστεύεις τόσο στην παντοδυναμία της ηδονής. Για μερικούς ανθρώπους η ομορφιά είναι κάτι τόσο φυσικό και απολαυστικό.

Ηλίας: Ας μην χάνουμε στιγμή.

Μαριάνθη: Μα το πιστεύεις στ' αλήθεια; Στα όνειρά μας; Πως μπορεί να υπάρξει μια τέλεια στιγμή;

Ηλίας: Από την πρώτη στιγμή. Αυτή τη ζεστή ηλιαχτίδα σιεφτόμουν. Να μας τυλίγει από μακριά. Και εσύ να πέφτεις στην αγκαλιά μου. (τη φιλάει).

Μαριάνθη: Είναι καλύτερα τώρα. Πιο ηδονικά. Τι ωραία κοντά σου.

Ηλίας: Είναι υπέροχα αγάπη μου. Και δεν φοβάσαι πια τη μαμά;

Μαριάνθη: Είναι λοιπόν τόσο γελοίο να φοβάσαι. (παύση). Γελοιωδέστατο. Ίσως μόνο διασκεδαστικό.

Μπαίνει στη σκηνή η Αρετή. Το πρόσωπό της μοιάζει διαλυμένο. Κάτω από τον έντονο φωτισμό. Μα αυτό την κάνει να δείχνει μυστηριώδης. Κρύβεται στον καναπέ. Από εκεί τα λόγια της ακούγονται επιβλητικά, σαν να φουτρώνουν στα αυτιά των άλλων. Φοράει κίτρινο κοντό σάλι και σφίγγει τα χέρια της στο κορμί της σαν να θέλει να αγκαλιάσει κάποιον. Ύστερα αποτραβιέται και μιλά χαμηλόφωνα. Σαν όλα πάλι να είναι συνηθισμένα και ψυχρά. Φοράει άσπρα μεταξωτά ρούχα.

Αρετή: Μέσα στο λεωφορείο. Μου φάνηκε πως όλα γίνονται δίχως τη δική μου επιθυμία. Σημάδεψα τον δρόμο του γυρισμού. Θέλω να υπάρχουν μόνο προσδοκίες από εδώ και πέρα. Τέρμα ο φόβος. Ούτε αισθήματα θέλω. Ούτε

θάρρος. Σημάδια της ελπίδας για να γυρίσω. Στο σπίτι μου. Υπάρχει εδώ μια αδένιαστη κρίση. Είμαστε μέρος της. Για μας όλα είναι φροντισμένα. (παύση). Και εσένα Μαριάνθη. Σου απαγορεύω να μεριμνάς για το αύριο.

Μαριάνθη: Δεν κυλάει δίχως δάκρυα. Ο καιρός. Όταν πια έχεις ένα όνειρο. (παύση). Ποιός μπορεί να συμπιέσει αυτά τα αισθήματα; Όταν βγαίνουν από το βαθύ πηγάδι των ονείρων μου;

Αρετή: Μόνο απώθηση.

Μαριάνθη: Όχι μαμά. Όχι πάλι.

Αρετή: Όλα στέκονται στην επιφάνεια. Τρέμουν τρομαγμένα.

Ηλίας: Και κάποιοι στο βυθό τους. Είναι κακό αυτό Αρετή; Είμαστε νέοι.

Αρετή: Έχω το κουράγιο να επιλέξω, νεαρέ μου. Τα πάντα είναι ρυθμισμένα. Για μένα φιξαρισμένα. Μου προκαλεί τέτοια δυστροπία. (παύση). Κάτι έχει αλλάξει εδώ μέσα. Ένα ταξίδι μέσα στην νύχτα και το τζιν. Μα με το πρώτο φως θα τσακιστεί. Δεν αντέχει. (αποτραβιέται). Σκοτεινίασα και η ίδια. Μαριάνθη, φτάνει πια. Το σκοινί τέντωσε.

Ηλίας: Όχι. Μόνο με παρεξηγήσατε. Δεν σας συστήθηκα ακόμα. Ηλίας Μαυρίδης. Έμπορος Υφασμάτων.

Μαριάνθη: (λυπημένα) Μαμά πώς το μπορείς. Δεν το βλέπεις πως έχω έναν επισκέπτη σήμερα;

Αρετή: Ένας επισκέπτης, ναι. Τα ιερά βαφτίσια του παραδείσου σας. Νόμιζα πως μόνο τα λευκά πουλιά έχουν αυτό το δικαίωμα. Να βουτούν τον λαιμό τους στο σκοτεινό νερό. Ύστερα να ακουμπούν στα φτερά τους. Ήρεμα. Ευτυχισμένα. Εκεί.

Ηλίας: Εκεί, ναι. Μόνο τόλμη. Μια φυσική ροπή. Ένας ύμνος στο φως. Για μένα δεν υπάρχει παράδεισος.

Μαριάνθη: Η έννοια του παραδείσου είναι βαριά και αμετάβλητη. Ενώ εμείς δύο πούπουλα. Που πέφτουν αργά στον αέρα. Μου αρέσει όπως φρόντισε ο Ηλίας το πράγμα. Για μένα. (παύση). Μου αρέσει μόνο που είναι ευχάριστο.

Αρετή: Περιμένεις τη μέρα. Την κατάλληλη στιγμή.

Μαριάνθη: Είναι μια χαρά τόσο μοναδική. Οι φωτογραφίες μου βλέπεις. Η σχολή που θέλω να πάω.

Ηλίας: Τις τραβήξαμε όλο πόζα. Μικρές στιγμές όλο πούπουλο και χάδι. (παύση). Δεν είναι τίποτα άλλο, παρά οι ζωγραφιές της μακριάς νύχτας μας. Αγκάλιασα τη Μαριάνθη. Και το μπουκάλι το τζιν. Και της τα είπα όλα. (της δείχνει τις φωτογραφίες). Εδώ! Μην παραλείπεις να δεις τις εικόνες. Σε ικετεύω, Αρετή.

Μαριάνθη: Ιδού και τα τεκμήρια. Ένα ταξίδι μέσα στην νύχτα και το τζιν. Μια θηλιά κρεμασμένη στον λαιμό μου. Μια αγχόνη. Η τελειότερη στιγμή πάγωσε εντός μου. Μ' αυτές τις φωτογραφίες. Θηλιές στον λαιμό μου. Θα πάω στις εξετάσεις μου. (με οργή). Και ύστερα λοιπόν κύριε Ηλία;

Ηλίας: Μπορεί να αρέσει και στη μαμά σου αυτό το παιχνίδι. Ικέτεψέ με και θα σου πω.

Μαριάνθη: Νόμιζα πως ήταν η δική μου κατάρα. Το παιχνίδι με την φωτογραφική μηχανή και τις μαριονέτες.

Ηλίας: Δεν είναι η προσωπογραφία σου. Είναι οι φωτογραφίες μας. Και ούτε που σου ανήκει πια. Ανέβασε το είδωλό μου. Ψηλά εκεί. Στον τοίχο.

Μαριάνθη: (αδύναμα) (καρφιτσώνει τις φωτογραφίες στον τοίχο). Τα κατάφερα.

Ηλίας: Μα τότε πώς το μπορείς; Να θεωρείς τον εαυτό σου παντοδύναμο. (ειρωνικά) Μ' αυτή τη μηχανή. Το κατάλαβες επιτέλους πως αυτό το παιχνίδι είναι για τρεις;

Μαριάνθη: Όχι ακόμα. Δεν είπα την τελευταία μου λέξη.

Ηλίας: Η τελευταία σου λέξη θα είναι «μαμά, Ηλία, ζητώ συγχώρεση, για όλη εκείνη την έπαρσή μου».

Αρετή: Δεν πιστεύω στη συγχώρεση. Αμαρτία θα πει λησμονιά. Μόνος σου το είπες.

Ηλίας: Τότε αφού αγαπάς κι εσύ αυτό το παιχνίδι. Είμαστε σύμφωνοι.

Αρετή: Είσαι ευχαριστημένος τώρα;

Ηλίας: Ευχαριστημένος, ναι. Όταν η ηδονή αρχίζει ξανά. Όταν βγαίνω αθώος. Από τις κατηγορίες σου. Και μη μου μιλάς εμένα για προηγούμενες δυστυχίες. Ότι τάχα η Μαριάνθη ζητάει βοήθεια.

Αρετή: Η μέρα δεν είναι αρκετή. Ο ήλιος δεν αρκεί. Να μας ζεστάνει όλους. Αυτό είναι το πρόβλημα.

Ηλίας: Ποιό πρόβλημα; Με παραζάλισες. Όπως έπαιξα με τη Μαριάνθη. Δεν θες και εσύ να παίζεις μαζί μου; Τις μαριονέτες τώρα.

Μαριάνθη: (μόνη της) Θεούλη μου. Το είδωλό του τρυπάει εδώ μέσα. Το μυαλό μου. (παύση). Απλώνεται στον καθρέπτη. Κομμάτια νεκρά της απόλυτης στιγμής. Και όμως το ζητώ. Αν φύγει. Θα μείνουν όλα παγερά. Αυτό είναι μια ηλιαχτίδα. Είναι μια πνοή στην ψυχή. Το είχα υποψιαστεί από την αρχή. Πως θα με παγιδεύσει. Μα ας γίνει έτσι.

Αρετή: Κάποτε η ζωή μου ξεγλίστρησε από εδώ μέσα. Από το σκοτάδι αυτού του δωματίου. Δεν είπα όχι Ηλία. Μα είναι ο σκοτεινός θάλαμός μου. Αυτός ο χώρος. Και ούτε που το φαντάστηκα. Πως κάποιος θα είχε την τόλμη να παίζει με μένα.

Μαριάνθη: Τι κρίμα! Είμαστε υποχρεωμένοι να μας αρέσει ότι είναι αμαρτωλό. Η γοητεία του Ηλία ανέβηκε στα ύψη.

Ηλίας: (νωχελικά) Είμαστε όλοι μέρος του ίδιου παιχνιδιού. (παύση). Είναι ευχάριστο. Μα όχι ακίνδυνο. Ή θα μείνεις εκεί ψηλά. Ή θα γκρεμοτσακιστείς. Εγώ πάντα ρισκάρω.

Αρετή: Κι αν το αποφασίσω. Να σε πετάξω από εδώ μέσα.

Ηλίας: Τότε θα είναι το θύμα η κόρη σου.

Μαριάνθη: Είσαι ένα τέρας. Που γέννησε μια αδικία.

Αρετή: Ησύχασε Μαριάνθη. Είμαι έτοιμη να διαπραγματευτώ αυτή τη στιγμή. Την τέλεια στιγμή επιτέλους. Τι ακριβώς προσφέρεις.

Ηλίας: Δίνω τα πάντα. Μόνο για να συνεχίσουμε. Εγώ είμαι άνθρωπος που δεν γνωρίζει φόβο.

Μαριάνθη: Εγώ το μπορώ. Να ξεφύγω από την παγίδα. Έχω την επιλογή. Η προσκόλληση στον φόβο δεν μου ανήκει.

Ηλίας: Μια τέτοια στιγμή περίμενα.

Μαριάνθη: Το ήθελες τόσο πολύ. Μια ζωή το περίμενα και εγώ. Και δεν κάνω πίσω. (παύση). Μαμά φέρε τις μαριονέτες.

Αρετή: (νωχελικά) Εδώ είναι.

Μαριάνθη: Θα παίζεις μαμά μαζί μας.

Αρετή: Θα μου άρεσε.

Μαριάνθη: (Σηκώνει ψηλά τα χέρια της. Κρατά την μαριονέτα με δύναμη. Το πρόσωπο της φωτίζεται από ένα κόκκινο φως. Το κορμί της βυθίζεται άτονο στον καναπέ. Τα πόδια της κρέμονται και τραμπαλίζουν. Όλη η δύναμή της είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπο και τα χέρια της).

Ποτάμι ήσυχο.

Καμία σιά. Ούτε δέντρο.

Η μαμά κλείνει το μάτι μυστικά.

Δεν γνώρισα άνοιξη.

Και όμως και εγώ διχασμένη το μπόρεσα.

Να κοιτάζω την μοίρα μου σε μια νύχτα.

Μικρή νύχτα της ηδονής.

Έχεις κιόλας τελειώσει.

Στην προσπάθεια μου αυτή;

Δεν υπάρχει επιλογή;

Είναι πικρό να νοιώθεις διχασμένος.

Τώρα τα πουλιά έκλεισαν τα φτερά τους

Οι περαστικοί τα ταΐζουν στις μάντρες.

Μα κάποια μέρα

Θα ελευθερώσει κάποιος αυτά τα πουλιά

Και οι νύχτες της μοίρας μου

Θα ελευθερωθούν και εκείνες.

Περιμένω άγρυπνη την στιγμή.

Ηλίας: Κάθεται στον καναπέ. Αρχίζει να φορά στα χέρια του την μαριονέτα, με επιδέξιες κινήσεις. Το φως γίνεται απαλό. Μιλά αργά και χαριτωμένα. Η φωνή του είναι σιγανή, μα ακούγεται σίγουρη μέσα στην σιωπή.

Έφτιαξε ο χρόνος

Τα χρυσά πουλιά, κλεισμένα εκεί

Για μια γιορτή

Για το φως

Δεν πήγαμε στις μάντρες;

Υπερηφανεύεσαι για την αρρώστια σου

Και για την μοίρα σου

Που σκαλώνει στο σιάχτρο του φόβου

Και δεν ξεριζώνεται.

Μα είναι μόνο ο άγρυπνος φόβος;

Στο άρρωστο κρεβάτι σου

Μέσα σε λυγμούς, που σε παιδεύει;

Ή θες να γυρίσεις ξανά

Στο φως του πάριου που τρέμει

Φως φτιαγμένο για τις νύχτες μας.

Αρετή: (Το φως φωτίζει έντονα την Αρετή. Το πρόσωπο της δείχνει ραγισμένο. Παίρνει με πόνο την μαριονέτα και μιλά σιγά).

Με κυριέψε κάποτε

Η ίδια φωνή

Τυλιγμένη στα σύρματα των δρόμων.

Εκεί που ήταν οι μάντρες

Ξάπλωσε ο έρωτας με τα πουλιά.

Μα η φωνή του

Μέσα από τα σύρματα

Θέριεψε στις μάντρες.

Τώρα κουρασμένα

Κοιμούνται τα κορμιά.

Σάπιες λαμαρίνες και δέντρα.

Και εγώ το φως του ήλιου περίμενα

Να διώξει τον πόνο για πάντα.

Μαριάνθη: Να τρέμεις στις μάντρες, Και όμως εγώ το έχω μάθει. Να στέκομαι όρθια κάτω από το φως. Ποιος ορίζει αυτό το παιχνίδι; (παύση). Που θέλω τόσο να απομυθοποιήσω.

Ηλίας: Μαζί το φτιάξαμε. Κοινός μας τόπος. Το παραμύθι μας. Τι προσπαθείς να κάνεις; Να αφήσεις το έδαφος σαθρό; (παύση). Και εγώ που σε περίμενα. Το νοιώθω που σε καίει.

Αρετή: Ανόητα λόγια της καρδιάς. Μα ποιος θα πληρώσει; Αυτό το παιχνίδι; (παύση). Η Μαριάνθη πήρε τον δρόμο προς το σπίτι της. Άρχισε κιόλας να ξεχνάει. Έναν τυχαίο έρωτα. Του δρόμου.

Μαριάνθη: Ούτε συζήτηση. Πως η παγίδα δεν βρίσκεται στις μάντρες. Αγαπάω τις μάντρες και τα σπίτια μας. Η παγίδα βρίσκεται, να, εδώ. Μέσα μου! Διάλυση, φόβος, φυλακή. Όσο πάω γίνομαι σαν εσένα μαμά.

Ηλίας: Είναι η παθιασμένη αγάπη που σου έδωσα. Είναι ο πόθος που βασανίζει το κορμί σου. Καημένη. Είσαι τόσο δειλή. Όχι, δεν ξέρεις εσύ, να πάρεις μια απόφαση.

Αρετή: Μα αυτό είναι μίσος. Όταν το παιδί μου, μένει φυλακισμένο στην αγκαλιά σου.

Μαριάνθη: Πίστευα μόνο πως θα βρω ένα φως στην μοίρα μου. Η ένωση μας ήταν η μοναδική μου απόδραση. Όμως τώρα...

Ηλίας: Η ένωση μας ήταν κοινή μας επιθυμία. Θυμήσου το φως. Θα το γιορτάσουμε στις μάντρες.

Αρετή : Αυτό δεν μπορεί να γίνει πια. Η Μαριάνθη θα πάρει μόνη της τις αποφάσεις της.

Ηλίας: (κρατάει τις φωτογραφίες) Οι μισές μου ανήκουν.

Μαριάνθη: Και εγώ; Νόμιζα πως ήταν για την σχολή μου.

Ηλίας : Σπουδαίο πράγμα. Όσο πας και ευνουχίζεσαι. Δεν τις τραβήξαμε με αυτή την διάθεση. (παύση). Καθένας κάνει το κέφι του, λοιπόν; Τρόποι και αυτοί.

Μαριάνθη: (με κλάματα) Μα εγώ το περίμενα. Πως θα είναι όλα όμορφα. Όταν ήσουν το μοντέλο μου. Ήταν διαφορετικά. Γιατί εγώ το ήλπιζα.

Ηλίας: Ήταν διαφορετικά. Μα για ποιόν; Το ξεκαθαρίζεις; (φωναχτά). Όχι, Κυρία μου ο Ηλίας δεν σε ξεγέλασε.

Αρετή: Αν την άφηνα να τα ξεκαθαρίσει. Δεν θα είχα φορτωθεί ένα τύραννο. Ας βρω την δύναμη. (στη Μαριάνθη) Μαριάνθη, χρειάζεσαι βοήθεια. Δείχνεις τόσο αδύναμη, παιδί μου.

Μαριάνθη: Η δύναμη μου κλείστηκε μέσα σε αυτές τις φωτογραφίες. Όταν αυτός άπλωσε το χέρι του. Με τόση γενναιοδωρία. Όταν η ομορφιά μου χαρίστηκε.

Ηλίας: Αυτή είναι η δύναμη σου. Πάρε τις φωτογραφίες. Εκείνες μας δένουν. (παύση). μόνη στο κύμα. Δεν θα τα έβγαζες πέρα άλλωστε. (της δίνει τις φωτογραφίες και εκείνη τις καρφιστώνει πάλι.)

Αρετή: Άντεξα σε όλη τη ζωή μου, το τυφλό σκοτάδι των διαδρόμων. Μια δουλειά. Δεν σε ενδιαφέρει πια Μαριάνθη, τι προσφέρει; Ούτε ο σκοτεινός θάλαμος; Αυτό το σπίτι; Θέλω να πω. Πρόκειται για παρεξήγηση. Μα η μαμά δεν θα σε αφήσει Μαριάνθη. Θα βγεις από την παγίδα σου.

Ηλίας: Μια παρεξήγηση μπορεί να οδηγήσει το ειδύλλιο μας στην κατάρρευση.

Μαριάνθη: Επιμένεις, Ηλία, ε;

Ηλία: Δεν είναι κάτι εύθραυστο η ομορφιά. (παύση). Εσύ Μαριάνθη δεν φοβόσουν την αποτυχία; (παραπονιάρικα). Τόσον καιρό έχεις εμένα για οδηγό σου. Ο ρόλος του μοντέλου είναι πολύ σημαντικός λοιπόν. (στην Αρετή). Μα εκείνη προσπαθεί να με διώξει να με διώξει από την αρχή. Καταλάβατε;

Αρετή: Μοιραία θα γίνει αυτό. Και θα πάρω τα μέτρα που χρειάζονται.

Μαριάνθη: Το ποταμάκι έγινε πάλι χειμαρρός. Πάντα αυτό μαμά. Ποτέ δεν μπόρεσα να πάρω μια απόφαση. Δεν φοβάμαι τον Ηλία. Ούτε εσένα μαμά. Απλά δεν μπορώ να αντέξω τον πόνο. Που με αγκαλιάζει γυμνός και απαλός... ένα μοναχικό βράδυ. (παύση) (ουρλιάζει) Μπορείς να ησυχάσεις μαμά, επιτέλους. Ησύχασε.

Αρετή: Το βρήκες τώρα. Συγχαρητήρια. Χειροκρότημα.

Μαριάνθη: Ευχαριστώ, λοιπόν.

Αρετή: (Στον Ηλία, ειρωνικά) Τι γυρεύεις; Εξιλέωση;

Ηλίας: Εξιλέωση; Χαρακτηρίζω το δικιο έναν κλειστό τάφο. (παύση). Όμως εμείς θέλουμε να δούμε από ψηλά. Τον κόσμο. Κάθε μέρα που φωτίζει ο ήλιος. Κάποτε όλοι θα εξιλεωθούμε. Και θα ανυψωθούμε.

Μαριάνθη: Όταν με κοιτάζεις πρώτη φορά, Ηλία. Τα μάτια σου δεν είχαν πόνο. Όμως τώρα καταλαβαίνω.

Ηλίας: Ποιός σου είπε πως λογαριάζω τον πόνο; Αυτά που μεσολάβησαν μεταξύ μας. Είναι λίγη δόση ακόμα ομορφιάς. Λίγη ηδονή ακόμα στο ημερολόγιο. Λίγο ακόμα. Οι μέρες μου... οι νύχτες μου.

Αρετή: Κάποτε θα πεις. Ανυψώθηκα μ' ένα κορίτσι. Μα τα ημερολόγια μου ήταν επικίνδυνα. Εκείνη φοβήθηκε. Έκλεισε τα μάτια και παγιδεύτηκε.

Μαριάνθη: Εξιλέωση. Θα περιμένα ως την αυγή. Αξίζει όλες τις ερωτικές νύχτες. Βλέπεις θέλουμε να φανούμε γενναίοι. (παύση) Αλλά γιατί μαμά; Πρέπει πάντα να μπαίνει το μαχαίρι ως το κόκκαλο; Το μαχαίρι να αρχίζει το κουτσούρεμα;

Αρετή: Το μαχαίρι έφτιαξε την πληγή. Όλοι υπήρξαμε νέοι και πληγωμένοι. Έτσι επιβιώσαμε. Έτσι υπήρξαμε όλοι μας. Μερικοί τα βρίσκουν όλα συναρπαστικά. Και δεν θέλουν να τσαλακωθούν. Ούτε λίγο.

Ηλίας: Για σένα είναι όλα φθαρτά και τετριμμένα. (Στη Μαριάνθη) Η μαμά σου είναι σαν αράχνη. Κεντάει, δεν ζει. Παγιδεύει ανθρώπους. Στην καθημερινότητά της. Οι κουρτίνες, τα έπιπλα. Ω, θεέ μου! Κι εγώ στην θέση σου θα δραπέτευα.

Μαριάνθη: Είναι η εφεύρεσή της για να επιβιώνει. Κάθε μέρα εφευρίσκει και κάτι άλλο. Είναι τρόπος ζωής για μένα να δραπετεύω. Μα μια μέρα θα τα καταφέρω. Είναι πεποίθησή μου. Δεν ξεκίνησε ακριβώς από αυτόν τον σκοτεινό θάλαμο. Μα όταν τον διέσχισα. Και τους δρόμους. Το πάρκο. Και τα φωτογράφησα όλα.

Αρετή: Σου δημιουργήθηκε αυτή η πεποίθηση;

Μαριάνθη: Ναι, μαμά.

Αρετή: Ακόμη και αν είναι έτσι. Θα μείνεις με την μητέρα σου.

Μαριάνθη: Ακόμη και αν χρειαστεί.

Ηλίας: Άσχημο να καρδιοχτυπάς. Αυτό το μικρό αδύναμο σημάδι. Μας προδίδει Μαριάνθη.

Μαριάνθη: Τρέχαμε με αγωνία στις μάντρες.

Αρετή: Οι μάντρες ήταν για μένα η φυλακή μου. Έτσι έχτισα την ευτυχία μου. Εκεί μέσα. Μπορείς έτσι να πετύχεις πολλά. Το σύστημά μου...

Ηλίας: Τώρα δεν μπορείς να μου ξεφύγεις. Ούτε εσύ, ούτε κανείς.

Αρετή: Θα αστειεύεσαι βέβαια.

Μαριάνθη: Βγήκα έξω με μια λαχτάρα. Ένα βράδυ. Ήταν βράδυ της μοίρας μου. (παύση) Άσε με να επιλέξω μόνη μου. Και κυρίως μη γελάς. Με τα όνειρά μου.

Αρετή: Η επόμενη κίνηση του παιχνιδιού θα είναι θεαματική.

Ηλίας: Φρικτή γυναίκα. Ποτέ δεν θα τα καταφέρεις. Να τσαλακώσεις τον Ηλία.

Μαριάνθη: Ποτέ δεν το κατάφερε κανείς. Θυμήσου το φως. (παύση). Ηλία, μείνε.

Ηλίας: Όλα τώρα έχουν διασαλευτεί. Τα παράξενα λόγια του πατέρα. Ηχούν εντός μου σαν σάλπιγγες. Εκεί στις μάντρες. Περίσσευαν πάντα λόγια τσαλακωμένα. Λόγια οργισμένα.

Μαριάνθη: Εμείς δεν βρήκαμε όμως δικαιολογίες. Τα δικά μας φιλιά. Οι δικές μας φωτογραφίσεις. Σκόρπισαν φως. Για μας τους δυο. Δεν υπάρχει επιστροφή στον σκοτεινό θάλαμο.

Ηλίας: (διστακτικά) Και όμως. Μαύρες σιές. Άρχισαν να σκοτεινιάζουν. Τη δική μου επιστροφή. (παύση) Και ο ουρανός πήρε ένα μουντό χρώμα. (πονεμένα) Σκέφτομαι την επιστροφή στους δικούς μου Μαριάνθη.

Μαριάνθη: Τρέφομαι. Ζω. Υπάρχω. Και ο σκοτεινός θάλαμος. Έχει ρίζες. Έχει κλαδιά. Πίστεψέ με. Είναι στιγμές. Που τα στρέφει εντός μου. Να, εδώ μέσα. Θεέ μου, νοιώθω σαν τυφλή.

Ηλίας: Η παγίδα σε εξουσιάζει τώρα; (παύση) Δεν θα το ήθελα. Άφησέ μου την επιλογή να φύγω.

Μαριάνθη: Ηλία μη, αυτό πονάει.

Αρετή: Είσαι αυτεξούσια, Μαριάνθη. Εγώ δεν έμαθα το παιδί μου να πιέζεται. Ήθελα μόνο την ευτυχία σου. Αυτό ήθελα να σε διδάξω. Να πετύχεις κάτι στην ζωή σου. Θα έπρεπε ίσως να σας αφήσω λίγο μόνους.
(Η Αρετή αποχωρεί από την σκηνή).

Μαριάνθη: Όλα τα 'θελα δικά μου. Έφταιξα και εγώ.

Ηλίας: Η μαμά σου αποκαλύπτει. Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω.

Μαριάνθη: Πάντα πρέπει να πονέσει; Την ίδια γνώμη έχεις και εσύ;

Ηλίας: Ότι δεν το νοιώθεις. Ότι εμένα ήδη με πόνεσε. Ότι είναι λίγο προσβλητικό.

Μαριάνθη: Μας άρεσε να αγγίζουμε αυτά τα θέματα. Ήταν η ηδονή μας. Διασιεδάσαμε την ανεξαρτησία μας.

Ηλίας: (δυνατά) Εγώ σε δίδαξα πρώτος αυτό το παιχνίδι. Και δεν θα το ξεχάσεις ποτέ σου αυτό.

Μαριάνθη: Μ' αρέσει να συνεχίσουμε. Κρυμμένοι. Εσύ γιατί προσβάλλεσαι;

Ηλίας: Για τί παιχνίδι συζητάς; Όταν κοντεύω να χάσω την κυριαρχία.

Μαριάνθη: Εκείνη μόνο αποκαλύπτει μια γυμνή αλήθεια. Δεν επεμβαίνει. Είσαι άδικος, Ηλία. Ήταν πάντα τόσο γυμνή η ζωή της.

Ηλίας: Αλήθεια τόσο βαρετή. Ρουφάει το μυστήριο μας. Μέχρι τον πάτο. (παύση). Θυμάμαι τον πατέρα. Τις αλήθειες που στραγγίζουν. Μήπως η μαμά σου θέλει να σε δικαιώσει; Να στραφεί εναντίον μου. Πόσο μισώ αυτές τις κοντόθωρες αλήθειες.

Μαριάνθη: Χάσαμε το κουράγιο μας. Ας ξεκολλήσουμε τις ώρες. Από το ρολόι. Κάνεις σαν να σου μείναν μόνο λίγα λεπτά ζωής. Άλλο ο πατέρας σου.

Ηλίας: Όχι, δεν υπάρχει χρόνος.

Μαριάνθη: δεν είναι ικανή. Να τσαλακώσει άνθρωπο. Το σύστημα της έχει αγάπη.

Ηλίας: Και πάλι τι θα πείραζε, ε; Εγώ όμως. Από τότε που έφτιαξα εκείνο το μαγαζί. Δεν το έχω για καλό. (παύση). Κοιτάζω μόνο μπροστά. Κοιτάζω μόνο τη ζωή.

Μαριάνθη: Απολαύσαμε το παιχνίδι. Μα τώρα που έγινε σκληρό. Θεες να το σβήσεις. Ας βρούμε το κουράγιο. (παίρνει την φωτογραφική μηχανή).

Ηλίας: (της αρπάζει τη μηχανή) Δεν μ' αρέσει να φωτογραφίζουν τα δάκρυα μου.

Μαριάνθη: Τα δάκρυά μας.

Ηλίας: Δεν νοιώθω το ίδιο λαμπερός για μοντέλο σου. Η επιστροφή στους δικούς μου. Γίνεται σκληρή. Ματώνει και βουριώνει.

(Ο Ηλίας φεύγει θυμωμένος).

Μαριάνθη: (με κραυγή απελπισίας) Ηλία, μείνε. Έχω άσχημα προαισθήματα. (μόνη της) Σύρματα σέρνονται από κάτω. Από τον δρόμο. Και όμως εμείς. Σπάσαμε ελεύθερα την επαφή. Η ελεύθερη βούληση μαμά. Βέβαια μια υποταγμένη αγάπη. Ανοίγει χειρότερο γκρεμό. Δεν μπορεί να βαστάξει. Κουτσουρεμένες αλήθειες. Η εκδίκηση έρχεται πάντα καθυστερημένα. Και σκοτώνει. Ο Ηλίας έγινε είδωλο. Και πέταξε μακριά. (παύση) Τώρα η επιθυμία πέθανε. Έμεινε μόνο η κοπιαστική. Νέα κίνηση του παιχνιδιού. Και η μόνη Επικοινωνία. Είναι η υποταγή. Που σφίγγει το κορμί μου σαν τανάλια. Μέχρι την πιο εξευτελιστική ντροπή. Τσαλακώνεται μες στα σύρματα η αγάπη. Μα

δεν γυρίζει πίσω. Ο Ηλίας έγινε είδωλο μαμά. Και εγώ όπως το έλεγες. Αποφασίζω μόνη.

(μπαίνει η Αρετή)

Αρετή: Όλα στο μυαλό μου είναι σαν μια μαύρη οθόνη. Υπακούμε πάντα στις εικόνες που μάθαμε. (παύση). Αν εξοκείλεις. Θα ακολουθήσει το σκόρπισμα. Σκορπίσατε λοιπόν.

Μαριάνθη: Καημένη μαμά. Έχεις μείνει εκεί. Στις μνήμες σου. Και δεν σε ξεκολλάει τίποτα.

Αρετή: Από ότι φαίνεται. Σε προστατεύω. Από έναν χωρισμό άμοιρη. Στάζει αίμα. Ένας χωρισμός. Το άδικο μαχαίρι φέρνει μίσος στην καρδιά.

Μαριάνθη: Όχι αυτό. Είναι φοβερό. Τα αισθήματά μου είναι μόνο (κομπιάζει) εξευτελιστικά πληγωμένα.

Αρετή: Οι προσωπικές μας μνήμες. Βάζουν πάγο στον κατήφορο. Μετά το σκόρπισμα. Γυρνάς σε ότι ξέρεις. Να μια ξακουστή συμβουλή.

Μαριάνθη: Πάψε. Δεν ακούω ξακουστές συμβουλές. Ούτε μνήμες. Τίποτα πιο τυραννικό. Και ο αγέρας που φυσά με πληγώνει.

Αρετή: Συνέχισε να αμαρτάνεις. Σου έδωσε ο θεός τόσες χάρες. Θα τις εκμεταλλευόμουν στην θέση σου.

Μαριάνθη: Λυπάμαι για τον Ηλία τελικά. Ποιος έφτιαξε ένα είδωλο σαν τον Ηλία; Να στέκει ψηλά;

Αρετή: Η ίδια η αμετανόητη ζωή του. Ήθελε λάμψη βλέπεις.

Μαριάνθη: Έχεις πρόβλημα; Θέλαμε μόνο να χαρούμε τον έρωτα μας. Αγαπήσαμε αυτές τις φωτογραφίες.

Αρετή: Ήταν λυπημένο αγόρι. Δεν το πρόσεξες; Η αινιγματική αλήθεια είναι, πως ήθελε να δικαιωθεί. Κράτησε τις φωτογραφίες για τη σχολή σου. Είναι τόσο όμορφες.

Μαριάνθη: Κόψε. Ράψε και κουτσούρεψε. Ύστερα αποκάλυψε.

Αρετή: Μια παλιά δοκιμασμένη συνταγή.

Μαριάνθη: Τι μεγαλοσύνη! Εσύ αυτό το λες αγάπη;

Αρετή: Επιμένω πως η αγάπη και η αλληλεγγύη. Στηρίζει μια οικογένεια. (παύση) (με ευθύτητα). Γιατί κυρίως δεν μου αρέσει να γίνομαι γελοία. Μέσα στο σπίτι μου.

Μαριάνθη: Ο έρωτας δεν είναι συντριβή. Δεν υπάρχω έτσι. Δεν δοξάζω έτσι την ύπαρξή μου. Πάντα με προετοιμάζεις για μια περήφανη νίκη.

Αρετή: Με τι ταχύτητα αλλάζουν όλα. Έχεις αλλάξει. Το κούρεμά σου. Το ντύσιμό σου. Είναι πολύ μοντέρνα μου φαίνεται.

Μαριάνθη: Ή κουτσούρεμα. Για να γλιστρήσω. Να πέσω στην αγκαλιά σου. Να τα λησμονήσω όλα. Τότε θα βρεις τα χρήματα. Να πληρώσεις τις σπουδές μου. Όλα είναι φιξαρισμένα, ναι. (παύση). Μόνο που εγώ δεν υπάρχω πουθενά. Παρά μόνο μέσα σ' εκείνες τις φωτογραφίες.

Αρετή: Εγώ φταίω λοιπόν για την δυστυχία σου;

Μαριάνθη: Κάποτε γελούσα με την δυστυχία μου. Όμως πια είναι αδιέξοδο. Έχει γίνει απώθηση. Δεν μπορώ να ξεφύγω.

Αρετή: Δεν μπορείς να κυριαρχήσεις στον εαυτό σου;

Μαριάνθη: Αν ήξερα μονάχα. Θα μπορούσα να το ξεπεράσω.

Αρετή: προφασίστηκα τόσες φορές την γενναία. Και όμως δεν κοροϊδεψα τον εαυτό μου. Ήθελα μόνο να κρατήσω ψηλά το κεφάλι μου.

Μαριάνθη: Η κοροϊδία είναι κληρονομική φαίνεται. Τα κατάφερες. Τώρα θα βγάλεις και λόγο. Το βλέπω. Είσαι έτοιμη.

Αρετή: Ακούω με υπομονή, τις δικές σου τιράντες. Μια ολόκληρη ζωή. (παύση). Εγώ πώς δεν έχω εκραγεί ποτέ; Ενώ εσύ άρχισες την επανάστασή σου. Από τα δεκαοχτώ.

Μαριάνθη: Νοιώθεις ταπεινωμένη;

Αρετή: Ξέρω να περιφρουρήσω τα αισθήματά μου. Εγώ γνωρίζω πως να έχω σε μια τάξη. Ό,τι είναι σημαντικό στην ζωή μου. Τον εαυτό μου βλέπεις. Το σπίτι μου. Γιατί μέσα σ' αυτόν τον σκοτεινό αυτόν θάλαμο. Εγώ ζω.

Μαριάνθη: Ζεις μαζί με μένα. Και τώρα πια. Μετά από αυτά που γίνανε. Και στον σκοτεινό θάλαμο. Και στους δρόμους και στις μάντρες. Έχουν εγγραφεί

τα όνειρά μου. Μαζί με τις πολύχρωμες αφίσες. Δια μέσου των σπιτιών. Του σκοτεινού θαλάμου. Η οτιδήποτε άλλο πιο πικρό γεύτηκα. Φεύγοντας μόνη.

Αρετή: Όταν την ζωή σου καλύπτει. Σκοτεινό μυστήριο. Από τα δεκαοχτώ σου. Όταν μια αμφίβολη αγάπη σε παγιδεύει. Αμφίβολη για σένα. Αφού από ότι λες. Δεν κυριαρχείς στον εαυτό σου. Εγώ δεν πρέπει να μιλήσω; Και από φόβο ίσως. Θα αισθανόμουν κάποια συστολή.

Μαριάνθη: Μια μέρα. Θα κατορθώσω να υπάρχω. Και τότε θα μείνεις μόνη. Με τις αμφιβολίες σου για μένα.

Αρετή: Συνήθως προσπαθούμε να παραστήσουμε κάτι.

Μαριάνθη: Θα έπρεπε να με αγαπάς. Χωρίς να σε ενδιαφέρει. Αν θα γίνω αρεστή. Στους άλλους. Μπορείς εσύ να με προστατεύσεις;

Αρετή: Μα σου παρέχω τα πάντα. Και είμαι διατεθειμένη να το κάνω. Μα μπορώ μόνο μέσα στον σκοτεινό θάλαμό μας.

Μαριάνθη: Θα ζήσουμε κάτω από μια σιά.

Αρετή: Περιφρουρώ την ευτυχία μου.

Μαριάνθη: Την ψευδαισθησή μου.

Αρετή: Είσαι σιληρή. Λες ψευδαισθηση τη ζωή της μητέρας σου. Εγώ έτσι ζω.

Μαριάνθη: Και νομίζεις πως αυτός είναι ο τρόπος; Ο μοναδικός τρόπος;

Αρετή: Ο μοναδικός τρόπος να είμαι αγαπητή. Αρεστή και επιθυμητή. Σίγουρη στο σπίτι μου. (παύση). Μόνο έτσι μπορώ να σηκώσω την παντιέρα της ανεξαρτησίας μου.

Μαριάνθη: Κανένα φως. Ο σκοτεινός θάλαμος που καταπίνει. Και που ξεβράζει. Ότι είναι πραγματικά άδικο. (παύση). Ξέρεις, μόλις κατάλαβα ότι ο Ηλίας κινδυνεύει. Δεν το θέλω, να είναι αυτός το θύμα. Άσε με να φύγω. Πρέπει να τον βρω.

Αρετή: Θα μπορούσες να βγεις μια φωτογραφία με τη μητέρα σου. Να τη βάλεις εκεί ψηλά. Με αυτή τη συστολή, θα σε πάρουν σε όλες τις σχολές της φωτογραφίας. Άσε τον Ηλία. Και τους δρόμους. Αν θέλεις να πετύχεις κάτι.

Μαριάνθη: Με έχεις στριμώξει εδώ πέρα, διάβολε. Έβαλες τώρα το ταλέντο μου στο πριονιστήριο. Σαν να είναι κανένα δέντρο. Που κόβεται.

Αρετή: Τι θα έλεγες αν το δέντρο περικύκλωνε μια φωτιά;

Μαριάνθη: Θα ήταν διέξοδος. Δεν θα έριχνα νερό. Δεν θα κουτσούρευα.

Αρετή: Μόνο τα δάκρυα σου. Και οι περήφανες φωνές σου. Μια ζωή.

Μαριάνθη: Στήριξε το σύστημά μου. Και ένα δέντρο θέλει να ντύνεται. Με κόκκινα άνθη. Και να τρέφεται από το φως. Θα φτάσει ως τον ουρανό τότε. Η αγάπη σβήνει τις φωτιές. Το νερό είναι λίγο.

Αρετή: Το νερό είναι όλο και πιο λίγο.

Μαριάνθη: Μα σε τί χρειάζεται;

Αρετή: Ξαφνικά κατάλαβα κάτι.

Μαριάνθη: Μα πάλι;

Αρετή: Όταν θρέφεις μια μαραζωμένη ζωή. Το συνηθίζεις, ε; Σε ενδιαφέρει μόνο να παρηγορηθείς. Να συνεχίσεις το ίδιο που ξέρεις.

Μαριάνθη: Το συνηθίσεις, ε; Δεν μπορείς να ξεφύγεις.

Αρετή: Όχι, Μαριάνθη. Είναι πάντα σκοτεινά εδώ μέσα. Όλα ξεφτιίζουν με τον ίδιο ασφαλή τρόπο. Μόνο έτσι καταλαβαίνω την ανύψωση. Υπερηφάνεια. Φωτιές. Αιούς εκεί. Μα τι μου ζητάς λοιπόν; Να φτάσεις στην κορυφή; Με ένα αγόρι του δρόμου; Και εγώ να συμφωνήσω;

Μαριάνθη: Σου ζήτησα να με στηρίξεις. Μα εγώ φταίω.

Αρετή: Το σανίδι είναι σάπιο. Αν ξεφύγεις λίγο. Μείνε εδώ. Στην αγκαλιά του σκοτεινού θαλάμου. Διαχειρίσου τον εαυτό σου. (την πλησιάζει) Μέσα σ' αυτές τις φωτογραφίες...

Μαριάνθη: Ποτέ δεν θα το κάνω. Στραγγάλισέ με. Αν θες. Μα εγώ...

Αρετή: Τι πράγμα;

Μαριάνθη: (με θέληση) Τώρα μάλιστα. Καταλαβαίνω. Πρώτη φορά που το νοιώθω. Αυταρχισμός ή πηδημα στο κενό. Φεύγω τρέχοντας. Είσαι ικανή, ναι. Να βάλεις σε κίνδυνο τη ζωή μου. Και εκείνος βρίσκεται σε κίνδυνο. Δεν

αντέχω. Δεν βαστώ. Τρέχω. Δεν θα καταφέρεις τίποτα έτσι, Μαριάνθη. Πού πας;

(Η Μαριάνθη φεύγει από την σκηνή).

Αρετή: (μόνη της) Το νερό. Ένα διαβολεμένο αγόρι καθρεφτίζεται στην λάσπη. Το έρημο πάρκο. Κυκλοθυμικές αναμνήσεις. Καμία γαλήνη. Βέβαια η βρωμιά. Στους δρόμους. Κάποτε μπορεί να είναι η μορφή, μιας μεγάλης αγάπης. Μα σε ανυψώνει; Σε φτάνει ψηλά; Αυτό είναι το ερώτημα. Και εγώ το αισθάνθηκα. Πολύ νωρίς ακόμη. Όμως ανυψώθηκα. Στον θρόνο μου. Στον σκοτεινό θάλαμό μου. Πού παραστράτισες, Μαριάνθη; Μα εσύ παλεύεις; Με τα σκοτεινά μυστήρια; Με το περιφρονητικό ύφος των περαστικών. Αιούς εκεί ‘το παρκάκι’. Μ’ αρέσει στον σκοτεινό θάλαμο. Τίποτα δεν σαλεύει. Όμως μ’ αγαπούν. Ρητορεύω. Θεσπίζω νόμους. Μ’ αρέσει. Περνώ ωραία. Δεν με σαπίζει εμένα η λάσπη. Ούτε το χιόνι και το κρύο. Κοιτάω ίσα ψηλά. Ανεβαίνω. Μα φοβάμαι, Μαριάνθη. Καημένο μου, παιδί. Πού βαδίζεις; Πού πηγαίνεις; Στους αφιλόξενους δρόμους, μονάχη. Ω! θεέ μου προστάτευσέ την. Μα τί κάθομαι και λέω; Αυτό είναι έγκλημα.

(Μπαίνει η Μαριάνθη)

Μαριάνθη: (στο χέρι της κρατάει ένα κερι) Θα τιμωρηθούμε. Μα μόνο στην αρχή. Μέχρι η φωτιά του ήλιου. Να ανέβει εκεί. Ψηλά στην οροφή.

Αρετή: Σβήσε το κεράκι. Ο ήλιος δεν θα φωτίσει τις φωτογραφίες σας. (παύση). Ποτέ ο μακρινός ουρανός δεν θα φανεί. Ποτέ εδώ. Στον μικρό θάλαμο, όπου ανασαίνουν μόνες οι σιές μας.

Μαριάνθη: Όχι. Γιατί κάποιος βασανίστηκε και τιμωρήθηκε. (παύση). Και αυτό το φως (αφήνει το κερι στο τραπέζι) είναι η θυσία του. Βλέπω τα μάτια του. Ο σκοτεινός θάλαμος είναι νεκρός.

Αρετή: (με έκπληξη) Ποιος είναι νεκρός;

Μαριάνθη: Ο δικός μου Ηλίας μαμά. (παύση) (κλαίει) Πώς σήμερα το κατάλαβα ότι είναι δικός μου; Δεν θα με ρωτήσεις;

Αρετή: (παθητικά) Θεέ μου! Όλη αυτή η αρρώστια εδώ μέσα. Όμως εγώ Μαριάνθη... δηλαδή νομίζω... είναι λυπηρό. Ο θεός ας συγχωρέσει την ψυχή του.

Μαριάνθη: Θεέ μου! Ηλία! Συγχώρεσε με του φώναζα. Εκείνος σκοτεινίασε μόλις με είδε. Σκέφτηκα τόσα για σένα. Ήταν σαν να μου έλεγε. Το ήξερα πως θα γυρίσεις. «Πού ταξιδεύει το μυαλό σου, Ηλία;», του μιλά ένας εργάτης. Αυτός δεν ενδιαφέρεται. Αφήνει τα εμπορεύματα. Τρέχει με φόρα πάνω στην γέφυρα. Να μ' αγκαλιάσει. Ένα ξύλο. Πέφτει. Σπάει. Ο Ηλίας στο ποτάμι. Πνιγμένος. Η ζωή του κόπηκε. Δεν πρόλαβα. Ένοιωσα μόνο τον φρικτό πόνο. Όταν το κακό έγινε.

Αρετή: Ο Θεός το θέλησε. Να κοπεί η ζωή του. Ας τον συγχωρέσει.

Μαριάνθη: Είσαι σαν δορυφόρος. Γυάλινος δορυφόρος. Το γυαλί μπήκε. Βαθιά μέσα. Ήταν όλα τόσο σκοτεινά. Όταν δεν έβλεπα.

Αρετή: Μισώ την κοντινή επαφή με το φως. Μαριάνθη, μη. Σβήσε αυτό το κερί. (παύση). Ήσυχα, ήσυχα. Ακούω την ανάσα σου. Θυμάμαι ακόμα την ανάσα σου. Όταν ήσουν παιδί. Μαριάνθη, μη τώρα. Άφησέ το.

Μαριάνθη: Η παγίδα απομαγνητίστηκε. Το αρνητικό της μνήμης. Εκπέμπει φως. Οι φωτογραφίες μαμά. Δεν πρόλαβαν να λερωθούν. Μένουν εκεί ψηλά. Μήπως μπορεί να φτάσει ποτέ κανείς στον ήλιο ψηλά. Να τον λερώσει.

Αρετή: Συνειδητοποιείς πως πέθανε;

Μαριάνθη: Συνειδητοποιείς πως δεν με φοβίζεις πια; (δείχνει το κερί). Αυτό το κερί είναι οι ρίζες μου. Οι ρίζες μου στο χώμα. Η δική μου μοίρα. Κοίτα πως απλώνεται το φως. Σαν κεχριμπάρι. Σαν μουσική. (παύση). Οι φωτογραφίες μαμά. Συνεχίζουν να λένε την αλήθεια.

Αρετή: (οπισθοχωρεί) Κατάλαβα. Το λάθος μου. Θέλω να γυρίσω στο σκοτάδι μου. Κατάλαβα όμως. Πόσο έχεις πονέσει. Έφτασες εδώ...

Μαριάνθη: Δεν θυμάμαι πια τη διαδρομή... Σου αφήνω δική σου τη διαδρομή. (παύση). Ξέρω μόνο πως εκείνος πέθανε. Πως σαπίζει στο χώμα.

Αρετή: Λυπόμουν για τη ζωή σου. Νόμιζα πως δεν θα ανοίξεις τα φτερά σου ποτέ. Εκτελούσα ένα ψυχρό καθήκον.

Μαριάνθη: Έτσι εκτελούν τα πουλιά. Στο πάρκο. Γονατίζουν εκεί και κάνουν τους αθώους. Μα είναι άνθρωποι σκοτεινοί.

Αρετή: Άνθρωποι μόνο καθαροί. Μεγαλωμένοι στον σκοτεινό τους θάλαμο.

Μαριάνθη: Ο Ηλίας δηλαδή δεν ήταν καθαρός;

Αρετή: Όχι. Ήταν μόνο ένας αδικημένος άνθρωπος. Ήθελε να επιβάλλει στον κόσμο την λάμψη του. Το φως. Ανήκει εκεί ψηλά. Τώρα έφυγε. Όμως εμείς. Μείναμε σ' αυτό το σπίτι. Που βρωμάει υγρασία. Και πρέπει να συνεχίσουμε. Κλεισμένοι εδώ. Κατάλαβες;

Μαριάνθη: Δυο άνθρωποι υπάρχουν μόνο. Ο φωτογράφος και το μοντέλο.

Αρετή: Και ο ψυχρός εκτελεστής;

Μαριάνθη: Θα δει τον ψυχρό τάφο. Τους ψυχρούς τοίχους. Τις λαμαρίνες. Τις μάντρες. Το πουλί πέταξε. Ήταν εδώ. Μεσ στην καρδιά μου.

Αρετή: Τι γύμνια. Συγχώρεσε με, Μαριάνθη.

Μαριάνθη: Θα ήταν σαν να έχω αγάπη. Για τον ψυχρό εκτελεστή.

Αρετή: Όχι βέβαια. Μόνο συμπόνια. Για αυτούς που σκόρπισαν τα αισθήματά τους στους δρόμους. Ήθελα να μείνεις εδώ. Μακριά από όλα.

Μαριάνθη: Ίσως η παγίδα. Να ήταν η αμαρτία σου.

Αρετή: Και δεν θα με συγχωρέσεις;

Μαριάνθη: πολύ κουτό. Θέλω να μεταμεληθώ για την φυλακή που γνώρισα. Και για τον θάνατο του. (παύση). Δεν αντέχω άλλο. Πονάω. Αν τον σεβόσουν από την αρχή. Τώρα θα ζούσε.

Αρετή: Καταλαβαίνω. Και τι σκοπεύεις να κάνεις τώρα; Η παγίδα είναι νεκρή. Δίπλα στο κερί. Φυτρώνει ένα λουλούδι. Το φως κοιμάται. Πάνω στις φωτογραφίες του.

Μαριάνθη: Τώρα που η παγίδα πέθανε. Θα μαζέψω τις φωτογραφίες. Να γραφτώ στην σχολή μου.

Αρετή: Ας μείνει τότε αυτό το κερι. Να φωτίσει τις φωτογραφίες. Το συνήθισα πια. Δεν με πειράζει. Αφού είναι η απόφασή σου.

(Το φως του κεριού φωτίζει τις φωτογραφίες. Ύστερα το πρόσωπο της Μαριάνθης. Η Αρετή κάθεται στο καναπέ. Το πρόσωπό της δείχνει ήσυχο. Μειλίχιο. Η Μαριάνθη πηγαίνει κοντά της. Το πρόσωπο της είναι ψυχρό. Σβήνει μηχανικά το κερι. Στην σκηνή απλώνεται σκοτάδι.)

ΑΥΛΑΙΑ